



Quæstionum, Et Resolutionvm Legalium Libri Duo

Quæstionum, Et Resolutionum Legalium Libri Duo - Quorum Prior in duas Partes divisus, continet Resolutiones Beneficiales, Canonicas Et Regulares: Secundus Controversias Civiles determinat

Tonduti, Pierre François de

Lugduni, 1683

Cap. LXV. De translatione monialium ad aliud monasterium. Vtrùm translatâ personâ, transferantur etiam bona. Proponitur peculiaris constitutio, seu consuetudo in ordine sancti Dominici. Quid verò in ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98367](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98367)

vacantia, in 8. conjectura. Mascard. de probat. conclus. 815. numero 17.

- 14 Tertia conjectura fraudis oritur ex eo, quod dicta professio facta fuit clam, & secretò intra conventum; non in Ecclesia, ut fieri semper solet; nec vocatis patre, matre, & affinibus: imò Abbatisa affectante, & procurante, ut professio fieret illis infcisi, & ignorantibus: quod fraudis argumentum præbet, ex Mascard. *de probat. conclus. 815. num. 33.*

- 15 Quarta: quia conventum fuerat inter Abbatissam, & patrem puellæ, quod fieret contractus publicus, per quem dicta novitia mediante summa 600. scutorum realiter dicto Monasterio solvenda, renuntiaret iuribus paternis & maternis: qui autem promissa non servat, fraudis suspitione non caret: *l. dolus, ff. mandat. l. 1. §. est autem, ff. de positi. Menoch. lib. 5. præsumpt. 3. num. 63.*

- 16 Quinta fraudis conjectura oritur ex nimia, & insolita cautela: Quia licet non soleat apud nos fieri instrumentum per manus Notarij de emissionem votorum, & professione religionis, sed solum professiones notentur in libris ipsius Monasterij, in quo fit professio; tamen Abbatissa voluit de illa professione fieri instrumentum apud acta Notarij publici: fraudem autem colligi ex nimia, & insolita diligentia, seu cautela, certum est: Thesaur. jun. lib. 3. quæst. 16. numero 11. Menoch. lib. 5. præsumpt. 3. num. 102.

- 17 Denique cum fraus arguatur ex actibus præcedentibus, & sequentibus, cum nimia subtilitate gestis, ex Mascard. *conclus. 815. num. 16.* consideratum fuit, quod Abbatissa desiderans Patrem puellæ reddere actorem, induxit eum, aliquot ante puellæ Professionem diebus, ut sibi mutuo daret summam ejus doti præmissæ æquivalentem, quam fraudulenta professione facta, non solum recusabat reddere; sed omnia ejus bona longè majoris valoris sibi adjudicari prætendebat; & puellam febri hæctica laborantem, & cæcam, moxque morituram, & sic functionum ordinis incapacem admisit ad professionem, contraveniendo ea ratione constitutionibus Apostolicis. † Quo casu, licet professio non sit nulla aliis circumstantiis minime concurrentibus quoad forum interius; tamen superior illam admittens peccat, & subicitur pœnis contentis in constitutionibus Apostolicis: de quibus Bonacin. *de clausur. quæst. 2. punct. 10. §. 6. diffinit. 2. num. 11.* † Poterat enim, imò debebat ex iustissima illa causa tempus professionis aliquantulum prorogari, non obstante lapsu anni novitiatus: teste Novar. lib. 1. decis. 50. Tambur. *de jur. Abbat. tom. 3. disput. 6. quæst. 18. num. 4. & 5.* † Præcipitatio igitur ista fraudem arguit: Tusch. *literæ, F. conclus. 477. num. 11.* quæ sola licet non sufficeret; tamen aliis juncta multum operatur. † Unde dotem puellæ, illiusque bona non esse applicanda Monasterio, sed ad successores ab intestato, resolutum fuit in pluribus causis, ut videre est apud Peregrin. *consl. 25. volum. 6.* ubi dicit professionem quoad animam esse validam, uti factam in casu licito: utrum, ex præsumpta fraude, propter admissam mox morituræ professionem, & ob nimiam diligentiam monialium, quæ dotem puellæ ante professionem sibi remitti curaverant, sub prætextu depositi, depravatam illarum intentionem colligi; & ad illius successionem admittendos esse proximiores, excluso Monasterio. Atque ita decisum fuisse testatur Ricc. *in prax. aurea, cap. 493. a num. 6.* ubi casus noster deciditur in puncto: quia professio illa fuit admissa contra constitutiones ordinis, cum puella esset infirma, hæctica, cæca, &

moribunda; & propterea, cessantibus omnibus & quibuscumque oneribus matrimonij spiritualis, per mortem statim supervenientem, debebat & successio cessare: sicut non dicitur nupta, quæ vitum pati non potest, *l. quod pupilla 30. & penult. ff. quando dies leg. vel fideicom. ced.* & per quinque rationes ibidem per Ricc. allegatas, quas hic non repetemus: loquitur enim de professione facta post completum novitiatus annum à puella, quæ propter infirmitatem non erat capax austeritatum regulæ.



CAPUT LXV.

De translatione monialium ad aliud Monasterium. Vtrum translata personæ transferantur etiam bona. Ponitur particularis constitutio, seu consuetudo in ordine sancti Dominici. Quid verò in aliis ordinibus statuendum sit, corpus conventus religiosus dicatur filius, & utrum affiliatio transferri possit ad aliud Monasterium. De triplici forma professionis, & de diversitate affiliationum. Dos religiosæ, soluto matrimonio spirituali, penes quem remanere debeat. De alimentis religiosæ translata præstandis. De forma executionis translationis quæ fit vigore Bullarum Apostolicarum: utrum in ea requiratur nova professio, & utrum delegatus executor Bullarum possit subdelegare.

SUMMARIUM.

- 1 In ordine sancti Dominici bona professi remanent in primo Monasterio, non obstante translatione.
- 2 In eodem ordine alimenta debentur translata ad aliam domum regularem.
- 3 Non fit translatio bonorum in ordine sancti Dominici ad aliud conventum, nisi interveniente autoritate Generalis, & consensu Monasterij, seu conventus interesse habentis.
- 4 Triplex est vivendi religionem modus. Primus in genere, per quem bona non applicantur certo Monasterio. Secundus in specie, quando quis affiliatur certo ordini. Tertius in individuo, quando affiliatio fit respectu certi conventus particularis tantum. Et quis sit effectus hujus triplicis voti.
- 5 Quando tractatur de renunciatione, illa habet debet à conventu, respectu cuius facta est affiliatio.
- 6 Translatio ad tempus non transfert bona, sed illa remanent semper in primo conventu.
- 7 Per professionem dos religiosæ acquiritur irrregulariter Monasterio, in quo fit professio.
- 8 Quoad dotem magna est differentia inter matrimonium carnale, & spirituale.
- 9 Monasterium contra recipiens monialem translationem, debet illius dotem consequi, ex Sacrosanctam, debet illius dotem consequi, ex Sacrosanctam, debet illius dotem consequi, ex Sacrosanctam.
- 10 Proprietas dotis non potest esse penes religiosam, cum ipsa sit bonorum incapax.
- 11 Dotem cum monialis persona transferri non potest.

- consent, quorum rationes proponuntur, & refutantur.
12. Secunda opinio existimantium dotem spectare ad primum monasterium, etiam quoad usumfructum.
 13. Tertia opinio distinguens inter quesita ante, & post translationem, & inter proprietatem, & usumfructum.
 14. Dos ibi esse debet, ubi sunt onera matrimonii.
 15. Alimenta, cessante consuetudine, vel conventionione contraria, prestanda sunt religiose translatae per primum monasterium, sub moderata taxatione.
 16. In taxatione alimentorum religiose translatae debet haberi ratio obsequiorum, & servitiorum secundo monasterio per translataam prestandorum.
 17. Debet etiam in taxandis alimentis translatae haberi ratio, quod primum monasterium amittit iura superioritatis in personam translataam.
 18. Datur resolutio proposita quaestionis, & quid super ea fuerit decisum.
 19. Litterae Apostolicae translationis possunt mandari executioni, etiam per censuras.
 20. Episcopi gloria est obedire litteris summi Pontificis, qui in beneficalibus, & in translatione Monachorum plenam habet potestatem.
 21. Monialis translata ad aliam regulam, tenetur novam facere professionem.
 22. Fallit stantibus clausulis appositis in Bullis Apostolicis.
 23. Religiosa, donec translatio pacificum sortita fuerit effectum, aut per eam non steterit, remanet semper religiosa primi monasterii.
 24. Executor in Bullis deputatus, etiam cum clausula, Super quo conscientiam tuam oneramus, subdelegare potest alium qualitates similes habentem.
 25. Episcopus non potest se intramittere, quando commissio data est ejus Officiali.
 26. Clausula, quatenus vos, vel duo, &c. clausula per te, vel per alium, dant facultatem praeveniendi, & subdelegandi.

TRACTATA saepius fuit hæc controversia in diversis supremis tribunalibus, in qua, secundum varias facti circumstantias, diversimodè responsum & judicatum fuit: utrum translato religioso, vel moniali, dos, aut alia bona ipsius (in locis ubi monasteria succedunt) ad primum monasterium à quo, vel ad secundum ad quod translatio facta fuit, pertinere deberent. Et sanè cum aliàs proponeretur, duas ex illustrissima familia sorores, factà priùs professione in monasterio sub regula Sancti Dominici, in quadam Galliae civitate erecto, ad aliud monasterium in patria Alverniae fuisse vocatas, ut ibi novum ejusdem ordinis monasterium instituerent, & ejusdem moniales instruerent, fuit ex certis particularibus circumstantiis resolutum, dotem harum monialium ad primum monasterium, tam quoad proprietatem, quam quoad fructus pertinere, & apud ipsum remanere debere. † Siquidem hoc suppositum fuit, quod ex inviolabiliter observata in monasteriis regula S. Dominici suppositis constitutione, dos per religiosam ad certum monasterium allata, in eodem monasterio in quo professio facta est, perpetuò remanere debet: & religiosos ac religiosas monasterio, in quo professio facta est, affiliari; & in affiliatione persistere, non obstante translatione ad aliud monasterium facta, quod

ejusdem sit ordinis, tam quoad proprietatem, quam quoad fructus. † Eodemque casu translationis eveniente monasterium illud, ad quod translatio facta fuit pro aliorum instructione, aut alia de causa, tenetur ad alimenta religiosi, aut religiose translatae, prout verificabatur ex litteris patentibus Rever. Patris Generalis ejusdem ordinis, sub die 1. Januarii 1642. † Adeo ut bona non transferantur cum persona, nisi interveniente auctoritate ejusdem R. P. Generalis S. Dominici, & interveniente consensu interesse habentium: quo casu transferri potest ad aliud monasterium affiliatio, & non aliàs, ut notat Sanch. in precep. decalog. lib. 7. cap. 32. n. 54.

Siquidem sciendum est, tribus modis aliquem proficisci posse in religione. Primus professionis modus est, quando illa fit in genere generalissimo, absque expressione alicujus certi ordinis, religionis, vel conventus. Secundus, quando professio fit in genere subalterno, per quam profitens se se obligat quidem ad certum ordinem, aut religionem; sed non habet respectum ad particularem aliquem ejusdem ordinis conventum, aut domum regularem. Tertius est quando profitetur quis obedientiam, & alia vota, habito respectu ad certum, & determinatum conventum, veluti si dicat: *Ego profiteor, & voveo Deo, & vobis R. P. Priori Conventus Avenionensis*. In secundo casu, quando professio fit de regula Sancti Dominici, quamvis non exprimitur certus conventus, tamen ex constitutionibus ejusdem ordinis, religiosus remanet filius conventus, in quo proficitur: & in his terminis loquitur Sanch. d. num. 54. Sed in tertio casu (qualis est ille de quo agitur) etiam si nulla adesset specialis constitutio, cum professio restricta fuerit ad certam domum & monasterium, profitens remanet semper filius illius monasterii, & bona, seu dos spectant semper ad primum monasterium, in quo professio & affiliatio facta fuit. Ista distinctio bene deducitur per Calderin. *Consil. 23. de regularib. Abb. in cap. in presentia, num. 64. & seq. de probat. Rot. decis. 4. num. 1. & 6. part. 6. recent. Sanch. d. lib. 7. cap. 32. num. 55.*

Et ea de causa, cum aliàs tractaretur de obtinenda renunciatione jurium ejusdem religiosi, in favorem consanguineorum in hac civitate, ubi datur monasterio successio: Dixi adhibendum esse consensum monasterii Avenionensis, in quo facta fuerat professio, restricta ad illum certum conventum, quamvis de eo tempore ipse in alio conventu Reveren. Patrum Sancti Martialis de Gentilino habitaret ex Superiorum voluntate.

Consideratum etiam fuit in casu proposito, non agi de perpetua, sed de temporali translatione dictarum monialium: in quo casu, etiam supradictis constitutionibus cessantibus, dos & bona religiose sic translata omnino remanent apud primum monasterium, ejus est semper vera religiosa. Lapsus allegat. 62. de regular. num. 7. in fin. & num. 8. versic. respondetur.

Protestata quidem fuerant istæ religiose, dum dotem suam in priori monasterio auxerant, se id ea cum reservatione facere, ut casu quo ad alterius monasterii erectionem, vel institutionem vocarentur, salva sibi esset facultas dotes suas ad posterioris monasterii utilitatem secum deferendi: sed hæc illarum protestatio prodesse non poterat; tum quia deficiebat superioris auctoritas, quæ in illa protestatione reservata fuerat; imò R. Pater Generalis illius ordinis per suas litteras expressè suum dissentium declaraverat: nullus quoque Episcopi ordinarii consensus adhibitus fuerat: tum etiam quia protestatio

illa (quæ secundum juris dispositionem intelligenda erat) procedere quidem potuisset, si translatio in perpetuum facta fuisset; cum tamen contrarium apparet ex conclusione capitulariter per moniales facta, per quam duas illas religiosas ad noviter erigendi Monasterii instructionem ea lege destinabant, ut post instructionem, ad primum Monasterium redire tenerentur: & sic temporalis esset translatio, nec affiliationi primi Monasterii ulla ratione præjudicaret: ut superius ostensum fuit. Et quod plus est, totum capitulum, dictis duabus monialibus presentibus, & consentientibus, præsentem etiam confessario, & Vicario ordinis; expressè declaravit translationem fieri sub ea conditione, ut dos ipsarum semper in primo Monasterio, tam quoad proprietatem, quam quoad usumfructum remaneret: unde nec quamvis secundum Monasterium aliam regulam ex superiorum concessione servatis servandis amplecteretur, dimovenda esset dos à primo Monasterio: † cum ipsi semel & irrevocabiliter pro ea jus quæsitum esset: ut notat Sanch. in *præcep. decal. lib. 7. cap. 32. num. 12.* Hieron. Roderic. *quæst. regul. 53. num. 7. & quæst. 98. num. 10.* qui veritatem sententiam, quæ vult dotem Monasterio per professionem acquiri irrevocabiliter, nec personam sequi, licet ad aliud transeat Monasterium: qua de re copiosius inferius agemus. † Interim placeat Sanch. differentia inter dotem carnalem & spirituales allata; illa quippe apud eum remanet, qui sustinet onera matrimonii; & soluto per mortem matrimonio restituenda est: Ista per professionem quaritur irrevocabiliter Monasterio, nec in ea locum habent regulæ, dotis soluto matrimonio restituendæ. † Verum si secundum Monasterium non voluntariè, sed coactè religiosam admitteret; tunc cum ei nihil esset imputandum, dotem ad secundum Monasterium cum persona transire existimat. In casu proposito, admissio erat purè voluntaria; ideo dos personas non sequebatur: maxime quia in matrimonio spirituali, dos non potest pertinere ad monialem, quæ spiritualiter nubit per professionem: quia cum ipsa emitat votum castitatis, paupertatis, & obedientiæ; † proprietatis dotis penes ipsam existere non potest, sed omnino ad Monasterium spectat. Ideo erroneum est hoc casu dicere, quod bona personam sequantur. Mirand. in *manual. pralat. regul. quæst. 31. artic. 24. conclus. 2.*

Ceterum, quia supradicta resolutio fundata fuit ex specialibus ordinis constitutionibus, & ex aliis facti circumstantiis, non eadem resolutio asserenda videtur, si generaliter de monialis, aut religiosi translatione agatur: nam variæ fuerunt hac in re Doctorum sententiæ. † Aliqui enim asserunt, dotem cum monialis persona ad secundum transferri Monasterium. Glos. in *cap. 3. in verb. redire, de cleric. conjugatis*, & ibi Hostiens. *num. 4.* Butrius *num. 9.* Joan. Andr. *num. 7.* Anchar. *num. 9.* Zabarel. in *4. oppos. Boich. num. 2. & 3.* Summa Angel. in *verb. Monasterium, num. 6.* Menoch. *de arbit. casu 156. a num. 25.* plures alios citat Sanfelicius, post hæc scripta vilus, *decis. 322. num. 8.* triplici ratione. Prima, quia dos personam sequi debet: sed ad hanc responsum fuit supra, hoc procedere quidem in matrimonio carnali, sed non in spirituali: quia in hoc dos non pertinet ad religiosam, quæ propter votum paupertatis bonorum incapax est. Secunda, quia bona dicuntur quæ sita primo Monasterio sub conditione, quandiu erit in eo religiosus, aut religiosa; sed hoc etiam falsum est, cum ex generali consuetudine dos, etiam mortuæ religiosæ, ad Monasterium, in quo professio fa-

cta fuit, pertineat: prout etiam supra *num. 7.* firmavimus post Sanch. in *præcep. decal. lib. 7. cap. 32. num. 12. in fin.* Tertia, quia illud matrimonium spirituale contrahitur cum Christo Domino, qui æque sponsus est animæ devotæ in alio Monasterio, quam in primo: sed hæc tertia ratio non concludit, nisi quando professio facta fuit in genere: secus quando habitus fuit respectus ad certum & determinatum Monasterium, cujus respectu fuit factum spirituale matrimonium: ut etiam superius ostendimus *num. 4.*

Alii autem existimant dotem omnino, tam quoad proprietatem, quam quoad usumfructum ad primum Monasterium spectare, non obstante translatione personæ. Sanch. *d. lib. 7. cap. 32. num. 11.* dummodò voluntaria sit, non coacta translatio: ut mox dictum est. Mirand. in *manual. pralat. regul. tom. 1. quæst. 31. artic. 24.* plures citat Barbof. ad *cap. 1. num. 4. de cleric. conjugat. & Sanfelici. d. decis. 322. num. 1. & seq.*

Tertia fuit opinio eorum qui distinguunt inter bona moniali quæ sita ante translationem, & ea quæ post translationem acquiruntur: ut hæc quidem post translationem quæ sita ad secundum Monasterium pertineant; quæ verò ante translationem ad primum spectent jure proprietatis, ad secundum verò jure usumfructus; ne scilicet iste licitè translatus sit posteriori Monasterio onerosus: qui tamen ususfructus, post mortem translati cum sua proprietate in favorem primi Monasterii consolidatus remanet. Tusch. in *verb. Monachus, conclus. 322. num. 2. & 3.* Chopin. *lib. 2. monast. tit. 3. num. 24. versic. & quid verò.* Rebuff. in *concord. tit. de regia ad pralat. nminat. §. ult. in verb. concessa, versic. quid si monachus, cujus hæc sunt verba: Si monachus dederit aliqua bona priori Monasterio, & postea translatus fuerit in aliud Monasterium, ususfructus bonorum acquiritorum primo Monasterio, dabitur secundo Monasterio, ne onerosus eidem existat.* Idem auctor. *loc. citat. versic. item nominato,* subdit, primum Monasterium teneri ad alimenta præstanda monacho, qui ad secundum Monasterium prioratum vocatus est, donec plenam illius possessionem adeptus fuerit; nulli tamen esset in mora, & per eum statet quomodo adipisceretur.

In hac opinionum varietate, Ego aliàs interrogatus pro monialibus Sanctæ Ursulæ Montis Adriamarij, in eam inclinabam sententiam, ut fructus dotis ad secundum Monasterium spectarent. † Quia dos ibi esse debet, saltem quoad fructus, ubi sunt onera: *l. si is qui 57. ff. de jur. dot.* quæ opinio æquior videbatur, ut dicit Chopin. *d. lib. 2. monast. tit. 3. num. 24. versic. at relius*, sed non didici quid super eo judicatum fuerit.

Post aliquot autem annos, iterum consultus pro veritate per moniales Sancti Andree in principatu Auriacensi, super dote ejusdam religiosæ quæ ad antiquiorem regulam Carmelitarum in civitate Carpentoracensi convolverat, unâ cum viris eruditissimis Respondi, dotis quidem proprietatem ad primum Monasterium pertinere, ex rationibus superius adductis: † Sed tamen illud teneri ad alimenta præstanda juxta dotis quantitatem, ad quæ sufficiens dederant juxta dotis quantitatem, quam hæc dixi pensionem annuam 25. scutorum, quam illa puella sibi reservaverat: necnon fructus 200. scutorum ad eam spectantium, ad rationem quinque pro quolibet centenario, juxta cursum communem hujus patriæ: ex iis quæ tradidit Menoch. *consil. 199. a. 12.* quem citat & sequitur Sued. in *trakt. de Alimentis, tit. 9. quæst. 27. num. 23. versic. tamen intelligit.* Cum enim secundum Monasterium operas & servitia tran-

Quaest. & Resol. benefic. Cap. LXV. 105

lata monialis habet, non convenit ut illi integer bonorum usufructus tradatur: cum qui altari servit, de altari vivere debeat. Ita concludit relatis variis opinionibus, Tamburin. de iur. Abbat. §. & Monial. disp. 21. quæst. 8.

- 17 Quamvis etiam quoad alimenta id non transeat sine difficultate, quando maiora sunt usufructu ipso dotis: quia cum primum monasterium amittat jus superioritatis in personam religiosæ, videtur etiam exonerandum alimentis usufructu maioribus: ex Surd. d. sit. 9. quæst. 27. num. 17. Quia religiosus per secundum ingressum, efficitur quodammodo novus homo: ut ibi Surd. num. 24. §. Senatus tamen alimenta secundo monasterio adjudicavit, & taxavit, bonorum proprietate penes primum monasterium relicta: quæ etiam fuit mens Senatus Neapolitani apud Sanfelice. d. decis. 322. num. 12. & 13. de ea quaestione tractat Tamburin. de iure Abbatum, tom. 3. disp. 7. quæst. 6. n. 7. & seq. & Rot. decis. 109. & 115. part. 2. recent.

Quia verò circa executionem translationis dictæ monialis Montis Adhemarii, de qua supra, num. 14. oræ fuerunt quædam difficultates; ideo sequentes resolutiones super illis datæ fuerunt. §. Et primò quidem, quia translatio fiebat autoritate summi Pontificis, & vigore Bullarum, quibus dicta religiosa constituebatur alterius monasterii Abbatis: Dixi in casum oppositionis alterius monasterii procedendum esse per censuras Ecclesiasticas in forma consueta, absque eo quod Episcopus ordinarius litterarum Apostolicarum executionem impedire possit. §. Sufficit enim Episcopo obsequii gloria, cum penes summum Pontificem sit suprema, & plena potestas, præsertim in beneficiorum collationibus, & regularium translationibus. Glos. in cap. quoad translationem, de offic. deleg. quod copiose deducitur in quodam litigato inserto apud Bouchel in summa benefic. in verb. translation, versic. premierement le Sieur Evêque.

- 21 Præterea fuit advertendum, quod ista monialis translata non tenebatur novam facere professionem in secundo monasterio, quamvis in isto nova & distincta à priori regula observaretur: quamvis Emanuel Roderic. tom. 3. quæst. regul. 52. regulam proponat in contrarium, nempe translatione facta, opus esse nova professione. Quia regula illa in se vera quidem est; §. sed locum non habet stantibus clausulis quæ in litteris translationum apponi consueverunt; & in illis de quibus agebatur, appositæ erant: nempe Decernentes te, cum primum possessionem dicti prioratus fueris adeptus, de primo dicto monasterio ad dictum prioratum, eo ipso autoritate Apostolica transferendam; & inibi in monialem recipiendam, ac sancta in Domino charitate tractandam. Ita decilum fuit in Rot. decis. 115. num. 9. part. 2. recent. juxta tradita per Rebuff. in prax. in tit. de translat. monachor. num. 2. quem sequitur Barbol. de iure Eccles. univers. lib. 2. cap. 42. num. 83.

- 23 Remanet tamen religiosa primi monasterii, donec secundi possessionem pacificam adeptus fuerit, dummodo per eam non steterit, quominus adipiscatur. Rebuff. in concord. tit. de Regia ad prelat. nominat. §. ultimo, in verb. concessa, in fin.

- 24 Executor autem per Bullam deputatus, subdelegare potest, etiam si in litteris adesset illa clausula, super quo conscientiam tuam oneramus. Garc. de benefic. part. 6. cap. 2. §. 1. num. 99. & seq. §. Neque potest Episcopus se immiscere executioni, quando ejus Officiali commissio data est. Garc. d. part. 6. cap. 2. n. 20. tanto magis potest fieri subdelegatio, licet plures

deputati fuerint executores per eum, qui prævent adversus alios: quia adsunt clausulæ in Bullis Apostolicis id permittentes: §. nempe, quatenus vos, vel duo, aut unus vestrum, posteaquam vobis hujusmodi littera fuerint presentata, per vos, vel per alium, seu alios, dictam Lucretiam in possessionem inducat. Quæ clausula facultatem continet uni sine aliis procedendi; vel etiam personas idoneas, & qualitatis requisitæ subdelegandi: l. 1. & ibi DD. ff. de offic. conf. Barbol. de claus. cap. 125. num. 6. & 7. Atque ita executum & practicum fuit.



CAPUT LXVI.

Quibus in casibus successor in prælatura, vel beneficio, teneatur stare locationi factæ per antecessorem: & quando dicatur locatio utilis Ecclesiæ. Quid si conductor fecerit expensas in re conductâ ab Ecclesiâ: & utrum interim lite pendente conductor manutenendus sit. De locatione rerum Ecclesiæ ultra triennium non concedenda: & quomodo hoc triennium intelligatur. De successore in beneficio per obitum, vel per renunciationem simpliciter factam, vel in favorem. Quæstio plenè examinatur: & concluditur indistinctè, successorem non teneri stare locationi. Quid super hac re observetur, & judicetur in Gallia. Denique an, & quando solutio anticipata liberet colonum, seu conductorem rerum Ecclesiæ.

SUMMARIUM.

- 1 Successor in beneficio tenetur stare locationi factæ per antecessorem nomine Ecclesiæ, secus si nomine proprio.
- 2 Omnis administrator tenetur ratam habere locationem administratorio nomine factam per antecessorem.
- 3 Locatio quando dicatur facta nomine Ecclesiæ.
- 4 Locationem nomine Ecclesiæ factam fuisse, colligitur ex conjecturis quæ enumerantur.
- 5 Quando conductor rerum Ecclesiæ fecit multas expensas, potest continuare in viro successore beneficii usque ad proximam fructuum recollectionem.
- 6 Ampliatur etiam si fructus essent difformes, & recollectio pluribus annis absolveretur.
- 7 Conductor lite pendente potest petere se manuteneri in sua detematione.
- 8 Locatio bonorum Ecclesiæ ultra triennium nulla est.
- 9 Locatio facta ultra triennium utrum subsistat pro triennio, an verò in totum corruat.
- 10 Quando pretium locationis distributum est in singulos annos, locatio valet ad triennium, & vitriatur tantum in excessu.
- 11 Locatio rerum Ecclesiæ fieri potest ad sex annos, quando fructus alternis annis colliguntur.
- 12 Successor in beneficio tenetur stare colono, si succedat per resignationem. Contra, num. 14.
- 13 Quando usufructus finitur facta usufructuarii, successor tenetur stare locationi.